

između čovjeka i žene itd., postaje predmet trgovine! Ženu izlažu prodaji.

Himerična nacionalnost Jevreja je nacionalnost trgovca, vlasnika novca uopće.

Neosnovan zakon Jevreja samo je religijska karikatura neosnovane moralnosti i prava uopće, karikatura samo formalnih rituala kojima se okružuje svijet sebičnosti. I ovdje je najviši odnos čovjeka zakonski odnos, odnos prema zakonima koji za njega važe, ne zato što su zakoni njegove vlastite volje i bića, nego zato što vladaju i što se odstupanje od njih osvećuje.

Jevrejski jezuitizam, isti onaj praktički jezuitizam koji Bauer pokazuje u Talmudu, odnos je svijeta sebičnosti prema zakonima koji njime vladaju, a lukavo izigravanje ovih zakona sačinjava glavnu vještinu ovoga svijeta.

Štoviše, kretanje ovoga svijeta unutar njegovih zakona nužno znači neprestano ukidanje zakona.

Jevrejstvo se kao religija nije moglo dalje teorijski razvijati zato što je pogled na svijet praktičke potrebe po svojoj prirodi ograničen i iscrpljuje se u nekoliko poteza.

Religija praktičke potrebe mogla je, prema svojoj suštini, naći svoje dovršenje samo u praksi, a ne u teoriji, jer je upravo praksa njena istina.

Jevrejstvo nije moglo stvoriti novi svijet; ono je moglo samo uvući u krug svoje djelatnosti nove svjetske tvorevine i nove svjetske odnose, zato što se praktička potreba, čiji je razum sebičnost, pasivno odnosi i ne proširuje se proizvoljno, nego se nalazi proširena s daljnjim razvitkom društvenih prilika.

Jevrejstvo postiže svoj vrhunac dovršenjem građanskog društva; ali građansko društvo se dovršava tek u kršćanskom svijetu. Samo pod vladavinom kršćanstva, koje sve nacionalne, prirodne, moralne, teorijske odnose čini čovjeku vanjskim odnosima, moglo se građansko društvo potpuno odvojiti od državnog života, potrgati sve rodne veze čovjeka, postaviti egoizam, sebičnu potrebu na mjesto rodni veza, rastvoriti čovjekov svijet u svijet atomističkih, neprijateljski suprotstavljenih individua.